

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Augustinus fluctuans, fortuita apertione Epistolarum S. Pauli, & S.
Antonius Euangelij lectione improuisâ conuersi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Verūm videamus etiam conuersionū exempla. S. Basilii de se ipso scribit sequentia: *Ego cum multum temporis, in vanitate consumpsissem, & totam ferē iuuentutem meam in vano labore perdidissem, quem in disciplinarum sapientia à Deo infatuata perceptiōne conuersatus insumpsi: postquam aliquando velut ex somno profundo expergefactus, ad admirandam veritatis Euāgelij lucem respexi, & inutilitatem sapientie principum huius seculi exoletorum conspexi: miserabili vita mea multum deplorata, optabam mihi dari manu ductorem ad introductionem, ad dogmata veritatis. Et prae omnibus sanè multam curam adhibebam, vt correctionem aliquam morum facerem, multo iam tempore ex malorum conuersatione corruptorum. Itaq; vbi legissem Euāgelium, & vidissem illic maximam occasionem ad perfectionem, venditionem bonorum, & distributionem in indignos fratres, & in summa nullam huius vite curam habere, & à nulla affectiōne ad vite res animam conuerti: optabam inuenire aliquem fratrem qui hanc vite viam elegisset, vt vna cum ipso hanc profundam vite inundationem penetrarem. Et sanè multos inuenimus in Alexandria, multos etiam per reliquam Aegyptum. Et alios in Palestina cauaq; Syria ac Mesopotamia: Quorum quidem admirati sumus circa victum abstinentiam, admirati sumus item tolerantiam in laboribus, consternauit me etiam ipsorum in orationibus intentio, & quomodo somnum superabant, & à nulla naturali necessitate inflectebantur, aliam semper & nulli seruituti obnoxiam animi constantiam conseruantes, in fame & siti, in frigore & nuditate, non corporis cura intenti, neq; sustinentes vt aliquam ipsi curam impenderent, sed velut in aliena carne degentes, opere commonstrarunt, quid sit cohabitare rebus in hac vita, & quid conuersationem habere in celo. Illa admiratus, & beatā predicatā virorum vitā, qui opere ostendunt mortificationem Iesu in corpore se circumferre; optabam etiam, quantum eius à me fieri posset, illorum virorum imitator esse.*

V.
S. Basil. ep.
78. ad Eustathium
Sebastæ Episc.

Quod Basilio accidit, etiam Augustino, & quidem luculentius euenit, ab Alipio secedenti, ac lachrymis suis, animique luctu, solitudinem petenti. *Ego, inquit, sub quadam sici arbore, stratus me, nescio quomodo, & dimisi habenas lachrymis, & proruperunt flumina oculorum meorum, acceptabile sacrificium tuum. Et non quidem his verbis, sed in hac sententia, multa dixi tibi: Et tu, Domine, vsquequo? Vsquequo, Domine, irasceris in finem? Ne memor fueris iniquitatum nostrarum antiquarum. Sentiebam enim me ab eis teneri, & iactabam voces miserabiles. Quamdiu, quamdiu, cras & cras? Quare*

VI.
S. Aug. l. 8.
Confess. cap.
12.
Psal. 6.
Psal. 12.
Psal. 78.

Ti 3 non mo-

non modo? quare non, hac hora, finis turpitudinis mee? Dicebam hac, & flebam amarissima contritione cordis mei. Et ecce audio vocem de vicina domo cum cantu dicentis & crebro repetentis, quasi pueri an puella, nescio: Tolle lege, tolle lege: statimq; mutato vultu, intentissimus cogitare capi, utrumnam solerent pueri, in aliquo genere ludendi, cantare tale aliquid: nec occurrebat omnino, audiuisse me vsquam. Repressōq; impetu lachrimarum, surrexi nihil aliud interpretans diuinitus mihi iuberi, nisi ut aperirem Codicem & legerem, quod primum capitulum inuenissem. Audieram enim de Antonio, quod ex Evangelica lectione, cui fortē superuenerat, admonitus fuerit, tanquam sibi diceretur, quod legebatur: Vade, vende omnia qua habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in caelis, & veni sequere me: & tali oraculo confestim ad te esse conuersum. Itaq; concitus redi ad eum locum, ubi sedebat Alipius: ibi enim posueram codicem Apostoli, cum inde surrexeram. Arripui, aperui, & legi in silentio capitulum, quo primum coniecti sunt oculi mei.

Rom. 13. Non in comestationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudici-
tys, non in contentione & emulatione: sed induite Dominum IESVM
Christum, & carnis providentiam ne feceritis in concupiscentiis. Nec
ultra volui legere, nec opus erat. Statim quippe cum sine huiusce sen-
tentia, quasi luce securitatis infusa cordi meo, omnes dubitationes tene-
brae diffugerunt. Tum, interiecto aut digito, aut nescio quo alio signo, co-
dicem clausi, & tranquillo iam vultu indicavi Alipio. At ille quid in
se ageretur, quod ego nesciebam, sic indicavit: Petit videre quid legis-
sem. Ostendi, & attendit etiam ultra quam ego legeram, & ignorabam
quid sequeretur. Sequebatur verò: Infirmum autem in fide assumit.
Rom. 14. Quod ille ad se retulit, mihiq; aperuit. Sed tali admonitione firmatus est,
Placitōq; ac proposito bono, & congruentissimo suis moribus, quibus a me
in melius iam olim valde, longēq; distabat, sine ulla turbulenta cunctatio-
ne coniunctus est. Inde ad matrem ingredimur, indicamus, gaudet;
narramus quemadmodum gestum sit: exultat & triumphat, & benedicit
tibi, qui potens es, ultra quam petimus aut intelligimus, facere, quia tan-
to amplius sibi à te concessum de me videbat, quam petere solebat mise-
rabilibus eius, flebilibusq; gemitibus. Conuertisti enim ita me ad te, ut
nec uxorem quarerem, nec aliquam spem seculi huius, stans in ea regu-
la fidei, in qua me ante tot annos ei reuelaueras. Et conuertisti luctum
eius in gaudium multo uberius, quam voluerat, & multo charius atque
castius, quam de nepotibus carnis mee requirebat. Augustini & Alipij
hæc fors fuit, quam multi imitantur, qui, turbato cum sunt ani-
mo, &

mo, & fluctuante, Thomæ de Kempis libellum aperiunt, aiuntque, se semper solatium reperire, & idoneum vulnere suo emplastrum.

Si non fors, certè fors fuit, incidisse in pios libros Ignatium Patriarcham nostrum. Nam cum in lecto iacere cogeretur, essetq; in prophanis libris legendis multum temporis collocare solitus, aliquem eiusmodi librum sibi ad manum dari iussit, ut eius lectione tempus falleret. Negantibus familiaribus, domi eiusmodi esse libros, duos Hispanica lingua scriptos accepit, ne prorsus otiosus esset, quorum alter Christi Salvatoris nostri, alter Sanctorum vitas continebat. Atq; horum quidè librorū lectione, sensim eius animus immutari, & imitandi, quæ legebat, studio quodam affici videbatur. Hoc initium fuit conuertendi illius militis, à quo tot conuersionum milliones pependerunt. Librum petijt: prophanum optauit: sacrum sortitus est. inde didicit sapere, vnde alios sapere doceret. Sed & sanctos tutelares sorte eductos non minus vtiliter, quàm piè, legimus.

Erat solenne familia Borgia, vetere instituto, ut è Diuorum numero aliquem quotannis sorte duceret. Seruabat religiosè hunc morem puer etiam tum Franciscus (Borgia) quem etiam in Societatem induxit, prius, quam familiam ducere cepit. Diui nomen cui obuenisset, is, profesto die, duos mendicos vicatim collectos alebat; festo verò, binis vini mares, feminis femina, ad mensam ministrabant. Ex hoc fonte manauit pia solennisq; Societatis consuetudo, ut singulis mensibus Sanctorum nomina sorte è stula educantur distribuantiq; singulatim. Quo die votis conceptis, religiosèq; persolutis opem sui quiq; Diui implorant. Didicerat id in gentilia Borgia familia Franciscus. Ognati quoq; idem seruauit; multa Socys indulgens, quo die Diui nomen sorte illis obtigisset: ipse adhuc precationi plus etiam temporis tribuere solitus. A Societate hic sortiendi mos in B. Virginis Sodalitates, atque inde in alias aliàsque, magno cum fructu, est propagatus. Multi è paruis schedis magna extirpare vitia, egregiasque exercere virtutes, Sanctosque peculiaribus colere honoribus didicerūt. Sed assuetudo quosdam facit negligentes. Alios ignorantia vtendi tanto fructu priuat. Si tollerent ignorantiam Exhortatores aut Concionatores, extinctis vtique impijs sortilegijs, fortes bonas inducerent, cultumque Diuorum longè latèque propagarent.

De alia Sancti patroni sortitione memorant, quam hïc non omittam interferere, Anno 1208. sacro baptismate tinctus est primus Ar.

VII.

Petr. Ribaden. l. 1. c. 2. de vita S. Ignatij Loio-
læ.

VIII.

Andreas Schottus l. 1. vitæ B. Francisc. Borgia. c. 1. Idem lib. 4. c. 4.

IX.

Leonardus